

SARAH MORGAN

Juk
išsaugosi
paslaptį

Ne viskas kasdien tinka su
Kartais geriau susitapti
su viskas, kas yra paslaptis

100%
išsaugoti
išsaugoti
išsaugoti

Knydos Jt

Sarah Morgan

JUK IŠSAUGOSI PASLAPTĮ

Romanas

Hersta iš: Sarah Morgan, How to Keep a Secret,
Harlequin Books Copyright © Sarah Morgan, 2018
Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“
Iš anglų kalbos vertė Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė
Redagavo Aušra Kaziukonienė
Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.
Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį
draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai
skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą
kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti,
platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti,
teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be
raštiško leidėjo sutikimo.
Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė
atsakomybė.

© Ignė Norvaišaitė-Aleliūnienė, vertimas iš anglų
kalbos, 2019
© Živilė Adomaitytė, knygos viršelio dizainas, 2019
© gettyimages.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2019
ISBN 978-609-03-1096-0

© Knygute.lt skaitmeninė versija, 2025

*Skiriu seseriai (Nuo jos nieko neslepiu!).
Jei tik būčiau galėjusi pasirinkti seserį, bū-
čiau pasirinkusi tave.
Nėr kito tokio draugo kaip sesuo -*

*Šalia ir ramią dieną, ir audroj;
Sunkiam kely įkvėps jėgų,
Parves atgal, kai taps klaidu,
Suklupus ranką tau išties
Ir visada greta stovės.*

Christina Georgina Rossetti

Prologas

Seserys

- Ką darysime? Mums nė negalima čia būti, -
timpTELėjau seserį už sijono, kad atitraukčiau
nuo lango. - Jei mus pričiuops, bus blogai.

Neketinau laukti, kol mus aptiks.

Sesuo godžiai ir giliai kvėpčiojo - supratau,
kad tuoj pravirks.

Dar kartą ją timpTELėjusi, puoliau ant rankų
ir kelių ir keturpėsčia nukurnėjau takeliu, ku-
riuo atėjome, džiaugdamasi, kad mus saugo
tamsa. Norėjau atsistoti ir bėgti, bet tada bū-
tume pastebėtos, todėl laikiausi pažeme ir
ropojau kaip bėglė. Vasara buvo ilga ir karšta,
sausą žemė trupėjo. Tik pajutusi ant plaštakų
vėsius lašus, supratau taip pat verkianti. Ak-
menukai badė delnus ir kelius, teko sukąsti
dantis, kad neišleisčiau nė garselio. Prasibro-
viau pro susivijusį sausmedį ir užuodusi
šleikščiai saldų kvapą vos nesužiukčiojau.
Tai, ką pamatėme, nebuvo saldu. Žinojau: už-
augusi ir įsigijusi nuosavą namą, sode niekada
neauginsiu sausmedžių.

Už manęs pasigirdo šnaresys. Vyliausi, kad

*tai sesuo, o ne koks alkanas naktinis padaras
aštriais dantimis.*

*Vartų nemačiau, bet žinojau, kad jie netoli.
Už vartų prasideda takas. Jį pasiekus mus už-
stos aukšta gyvatvorė. Nors kurtino ausyse iš
panikos dunksinti širdis, girdėjau ritmingai
krantą plakančias bangas. Jos šniokštė arčiau
ir garsiau nei visada. Tikriausiai net kylantis
potvynis mums padėjo, užgoždamas žingsnių
garsą. Sūrus brizas džiovino skruostus ir vėsi-
no odą.*

*Pagaliau pasiekiau vartelius ir prasmukau
pro tarpą, nepaisydama nugarą badančių ša-
kų. Ten, tiesiai prieš mane, vingiavo takelis. Į
gyvatvorę atremti stovėjo mūsų dviračiai. No-
rėjau čiupti savąjį ir neatsigręždama minti į
naktį, bet negalėjau palikti sesers.*

Nė už ką nepalikčiau sesers.

*Vėl pasigirdo šnaresys, ir pasirodė ji išsitar-
šiusiais plaukais.*

*Pasiekus saugią vietą, pro nerimą prasiveržė
pyktis.*

*- Tai tu sugalvojai čia ateiti, - vos neuž-
springau nuo širdyje susitvenkusių jausmų. -
Kodėl vis darai tai, ko nevalia?*

- Nes daryti tai, ko nevalia, visada smagiau,

virpantis sesers balsas mums abiem išdavė, kad šįkart nebuvo smagu.

Pajutau jos ranką savo delne ir akimirksniu atleidau. Taip pastovėjome, ieškodamos viena kitos paguodos.

Sesuo pasislinko arčiau.

- Jei būčiau galėjusi pasirinkti seserį, būčiau pasirinkusi tave.

Aš taip pat būčiau ją pasirinkusi, nors tą akimirką ir troškau kaip nors pažaboti sesers nutrūktgalvišką prigimtį.

- Gailiuosi, kad pažiūrėjome.

- Aš irgi. - Nors kartą sesuo kalbėjo liūdnai.

- Negalime niekam apie tai prasyti. Atmeni, kas nutiko Meredithai?

Aišku, prisiminiau. Meredithos istorija - pamokoma.

- Nemėgstu paslapčių.

- Tai nedidelė paslaptis. Juk išsaugosi nedidelę paslaptį.

Nurijau seiles, nors gerklė buvo tokia išdžiūvusi, kad net skaudėjo. Abi žinojome, kad ši paslaptis kur kas didesnė už ankstesnes. Sutemus išslūkinti į paplūdimį pažaisti, vogti gėles iš ponios Hil sodo arba nusiaubti ponios Maksvel braškių lysvę - vieni niekai. Ši pa-

slaptis visai kitokia. Tai, ką pamatėme, mane prislėgė lyg akmuo. Giliai širdyje žinojau, kad turėtume pasakyti, bet tada viskas pasikeistų. Prie to lango palikome savo vaikystę ir jos nebeatgausime.

- Nesakysiu. Apsaugosiu tave. Mes seserys. Seserys viena kitos neišduoda. Juk pažadėjau.

Žinoma, dauguma žmonių, dalijančių tokius pažadus, neturi tokios sesers kaip manoji.

Pirma dalis

1

Lorena

*Nujausti: iš anksto žinoti, numanyti,
kad kas nors nutiks, dažnai nemalonaus.*

Kaltės dėl to, kas nutiko, negalima suversti vakarėliui, tačiau vėliau Lorena galėjosi surengusi tokį trunkų susibūrimą. Jei dėmesio nebūtų užvaldžiusios smulkmenos, galbūt būtų pastebėjusi, kad kažkas negerai. O gal ir ne. Kad pastebėtum, kas negerai, reikia dairytis, o ji nesidairė. Ji gyveno tik šia akimirka ir didžiosios dienos laukimu.

Toji diena prasidėjo anksti.

Pabudusi prieš nuskambant žadintuvui, ji apsisvertė lovoje ir pabučiavo Edą.

– Su gimtadieniu.

Ar dera ištarti keturiasdešimt? Kokius jausmus jam kelia šis skaičius? O jai?

Jai iki šio skaičiaus dar liko penkeri metai – gana ilgas laiko tarpas, todėl nebuvo ko neri-

mauti. Keturiasdešimt – ne tiek ir daug, tiesa?

Gal ir ne, bet išvakarėse priėmusi atvežtą gimtadienio tortą ir pamačiusi keturiasdešimt žvakučių, ji pamanė: Reikės didesnio torto.

Edas vis dar snaudė, tad Lorena pagulėjo, mėgaudamasi ramybe. Prieš jiems įsikraustant, ji pirmiausia įrengė šį kambarį. Suprojektavo jį kaip šventovę, kaip saugią priebėgą, kurioje dominavo balta spalva ir pilki bei sidabriniai akcentai. Vasarą kambarį užliedavo saulės šviesa, o ji miegodavo atidariusi langus, kad girdėtų paukščius. Dabar, sausį, Londone spaudžiant šaltukui, langai buvo uždaryti. Už jų namo, stovinčio išskirtinėje ir geidžiamoje madingojo Noting Hilo gatvelėje, plytėjo privatus kiemas. Pastarąją savaitę kiekvieną rytą medžius nubalindavo šarma. Vos atidarius duris, šaltas oras pliaukštelėdavo per veidą, tarytum klausų, ar išdrįs žmonės išeiti iš jaukių namų.

Lorena, užaugusi Martos Vynuogyne, nedidelėje saloje prie Masačusetso krantų, nebijojo prasto oro.

Pakėlusį antklodę ji pirštais perbraukė vyrui plaukus.

– Nė vieno žilo. Jei tave tai nors kiek paguos,

neatrodai nė diena vyresnis nei šešiasdešimties, – nesulaukusi jokios reakcijos, Lorena pasilenkė ir vėl jį pabučiavo. – Juokauju. Neatrodai nė keturiasdešimties. – Tačiau pastarosiomis savaitėmis, tam tikru dienos metu, ypač ryškioje saulės šviesoje, jis atrodydavo keturiasdešimties. Gal per sunkiai dirbo? Edas visada dirbdavo ilgai, bet pastaruojų metu namo grįždavo vis vėliau, be to, nejprastai pavargęs. Ji vis užsimindavo, kad reikėtų apsilankyti pas gydytoją, bet jis jos užuominų nepaisė. Lengviau dvimetį įtikinti valgyti brokolius nei priversti Edą nueiti pas gydytoją.

Telefonas rodė, kad jau po šeštos, o jis nė nesujudėjo.

Lorena švelniai jį niuktelėjo. Jos diena buvo suplanuota minučių tikslumu ir turėjo prasidėti lygiai ketvirtis po šešių.

Ant laiptų pasigirdo bildesys.

– Makė pabudo. Kaip viena paauglė geba triukšmauti tarsi visa dramblių banda?

Lorenai toptelėjo, kad Makė galbūt lipa į miegamąjį, bet žingsniai pritilo, ir ji išgirdo užsitrenkiant virtuvės duris.

Kodėl Makė bent jau nekyštelėjo galvos pro duris ir nepalinkėjo tėvui laimingo gimtadienio?

ni? Loreną pradėjo graužti nerimas. Dar visai neseniai Makė būtų įsiveržusi į miegamąjį nešina pačios padarytu gimtadienio atviruku. Būtų išokusi į lovą, ir jie trise būtų pasiglaustę. Net sulaukusi paauglystės Makė buvo meili.

Viskas pasikeitė prieš mėnesį. Dukra per naktį virto paniurusia permaininga paaugle, bet Lorena nesuprato kodėl.

Kalėdos buvo įtemptos. Edas, retai pasiimantis laisvadienių, prastai reagavo į įtampą, ir Lorena ėmėsi taikdarės vaidmens. Todėl didumą šventinio laikotarpio praleido kamuojama pilvo skausmų.

- Kaip manai, čia tik tarpsnis ar jau viskas?

Edas sukrutėjo.

- Kas viskas?

Ji tokia bus visą likusį gyvenimą.

Savo minčių Lorena neišsakė balsu.

Šiandien Edo gimtadienis, reikia surengti vakarėlį.

Pagalvojus apie viską, ką reikia padaryti, kad jis būtų tobulas, ją apėmė nerimas.

Šiandien penktadienis, todėl ji dešimtą valandą susitinka su draugėmis Ruta ir Helena

mėgstamoje kavinėje, kuri kaip tyčia yra už lygiai trisdešimt penkių žingsnių nuo tos kirpyklos, kurioje Lorena yra užsirašiusi po keturiasdešimt penkių minučių. Pusę dvyliktos ji jau bus pas gėlininką, o penkiolika minučių paejusi pėsčiomis – pasimankštinius ir pabuvusi gryname ore – atsidurs namie ir kitą dienos dalį skirs vakarėlio ruošai.

- Edai... - jinai vėl jį niuktelėjo. - Kelkis, brangusis. Prieš lipdama žemyn turiu įteikti tau dovaną. Mano diena suplanuota minučių tikslumu.

Edas pagaliau prasimerkė.

- Ar kada nors tavo dienos nebūna suplanuotos minučių tikslumu? Jei kada sukursiu planavimo programėlę, pavadinsiu ją Lorena.

Ar jis ją supeikė?

- Svarbu neprarasti kontrolės, antraip laikas ima ir pabėga.

Lorena ne tik todėl mėgo kontroliuoti gyvenimą, bet juodu su Edu niekada apie tai nesikalbėdavo. Kartais ji svarstydavo, ar jis prisimena. Laikas išblukina praeities įvykius, kol jie tampa tolimi ir neryškūs. Lyg paveikslas saulėtoje vietoje. Linijos išskysta, spalvos praranda ryškumą.

Retkarčiais jos mintys nuklysdavo į tą metą, bet dažniausiai Lorenai pavykdavo išlikti dabartyje.

Vildamasi jį išjudinti, ji atklojo antklodę ir atsistojo. Įprastai pradėdavo nuo kelių jogos pozų, bet šiandien blaškė mintys apie į apačią virtuvėn nuėjusią Makę.

Kodėl dukra atsikėlė taip anksti?

Gal nustebins Edą pusryčiais?

O gal tai tik svajonės?

Priėjusi prie lango, Lorena pažvelgė į gatvę.

Jei pasiseks, šiandien bus viena tų tobulų saulėtų žiemos dienų, bet čia juk Londonas. Jei tik svečiams nereikės bristi per sniegą, ji nesisuks. Anglai, kaip ji suprato prieš daugelį metų, nemoka susidoroti su sniegu. Dešimt didesnių snaigių, ir visą šalį apima stingdanti panika.

Pagaliau ir Edas išsiropštė iš lovos.

Atsisukusi Lorena nužvelgė susikūprinusį vyrą.

- Gerai jautiesi?

Jis išsiblaškęs atsigrėžė į ją.

- Ką?

- Atrodai pavargęs....